

CAROLINE:
'Emily heeft een eigen plekje
in ons huis, met foto's, kaarten
en andere herinneringen.'

Caroline verloor haar dochtertje na 36 weken zwangerschap

'Mijn baby werd doodgeboren, toch voelde ik me moeder'

Caroline (31) was ruim 36 weken zwanger toen in het ziekenhuis bleek dat haar dochter in haar buik was overleden. "Emily werd geboren: ze was zo mooi en zo af. En toch klopte haar hartje niet meer..."

Caroline: "Mijn vriend Arjen en ik leerden elkaar kennen op het werk. Dat was in mei 2014. De vonk sloeg over, al hadden we op dat moment allebei - al een lange tijd - een relatie. Vrienden en familie verklaarden ons voor gek, maar we wilden samen verder. Vier maanden later was ik zwanger. Arjen en ik waren allebei al dertig en we wilden graag een gezin. Het voelde goed, dus we zeiden tegen elkaar: 'We zien wel wat er gebeurt.' Die eerste zwangerschap eindigde

na zes weken in een miskraam. De maand erop was ik opnieuw zwanger. We waren ontzettend blij, we zouden papa en mama worden! Bij elke echo vond ik het spannend, maar gelukkig was steeds alles goed. Toen we bij twintig weken hoorden dat het een meisje was, wisten we ook meteen haar naam: Emily."

lets heel erg mis

"Toen ik 36 weken zwanger was, had ik op een ochtend wat last van mijn buik. Het leken een soort harde buiken. Ik appte Arjen op zijn werk en besloot in bad te gaan. Toen dat niet hielp, belde ik Emma, de verloskundige. Zij vroeg: 'Voel je de baby nog?' Die avond ervoor had ik haar nog voelen schoppen, maar die ochtend had ik

haar niet meer gevoeld. Emma kwam er meteen aan. Met de dopler zocht ze het hartje van de baby. Toen het niet lukte, probeerde ze me gerust te stellen door te zeggen dat ze het hartje misschien niet kon horen vanwege de harde buiken. Ze belde een ambulance en ik hoorde haar de verloskundigenpraktijk bellen met 'code rood'. Toen drong wel door dat er iets mis was, maar dat mijn dochter op dat moment al was overleden, kwam niet in me op. Ik weet nog dat Emma zei dat ik me moest aankleden en Arjen moest bellen. Ik heb wat spullen gepakt, Arjen en mijn vader gebeld en heb zelfs nog aan Emma gevraagd of zij wilde controleren of de achterdeur dicht was."

Liefde en verdriet

"In het ziekenhuis moest ik op een brancard een heel lange gang door. Er leek geen einde aan te komen. Arjen was er nog niet toen ik in de kamer lag waar de echo zou worden gemaakt. Emma was er gelukkig wel en even later kwam ook mijn vader. Een verpleegkundige deed wat gel op mijn buik en zocht het hartje. Toen werd duidelijk dat het hartje van Emily niet meer klopte. Ik weet meer niet wat er door me heen ging, alleen dat ik heb geschreeuwd: 'Het kan niet waar zijn!'

Doe iets! Er kwam nog een gynaecoloog om het te bevestigen. Op dat moment heb ik mijn hoofd weggedraaid van het scherm. Dat Emily's hartje niet meer klopte, wilde ik niet zien. Mijn dochter was overleden in mijn buik, de veiligste plek die er zou moeten zijn...

Op dat moment kwam Arjen aangerend. Na het verschrikkelijke nieuws kwamen we in de mallemlolen terecht, we moesten allerlei beslissingen nemen. Wilden we bijvoorbeeld weten waaraan Emily was overleden? Dat wilden we. Op advies van de artsen zijn we naar huis gegaan om het vreselijke nieuws te laten bezinken en om 18.00 uur moest ik terugkomen voor een punctie. Zo konden ze onderzoeken waaraan Emily was overleden. Het was fijn om thuis te zijn, om samen het nieuws op ons te kunnen laten inwerken. Samen hebben we nog foto's gemaakt van mijn buik waar ik zo trots op was en kleertjes uitgezocht die we Emily wilden aantrekken. >

'Het kan niet waar zijn, doe iets!' schreeuwde ik in het ziekenhuis'

Stiekem hadden we nog de hoop dat de artsen ernaast zaten en dat als ze eenmaal was geboren, ze gewoon zou huilen. Dat was ook de reden dat ik de bevalling kon doorstaan. Want eenmaal terug in het ziekenhuis bleek ik ontsluiting te hebben. Die harde buiken waren weeën. De gynaecoloog zei heel lief: 'Ik ga je niet

'Stiekem hoopten we dat de artsen ernaast zaten, dat ze straks gewoon zou huilen'

plagen meisje, om nu een punctie te doen. Zo'n punctie is niet fijn en al helemaal niet als je weeën hebt. Er zijn ook andere manieren om de doodsoorzaak te achterhalen.' Diezelfde avond ben ik bevallen van Emily. Wat ik voelde, was trots, liefde en verdriet. Ze was zo mooi en zo af. En toch klopte haar hartje niet meer."

Lief voor Emily

"Arjen en ik werden alleen gelaten, zodat we samen konden zijn met onze dochter. Dat was mooi en verdrietig tegelijk. We waren papa en mama geworden, hadden een prachtige dochter gekregen. Alleen leefde ze niet. Na dat moment van samen zijn werd Emily meegenomen. Er is een plooipte onder haar oksel weggehaald, zodat artsen onderzoeken konden doen. Ook zijn er voet- en handafdrukjes gemaakt. Iets wat voor ons nog steeds heel belangrijk is, omdat we daarmee iets tastbaars van haar hebben. Daarna heeft Arjen Emily aangekleed bij mij op de verloskamer. Ze lag naast me op een gekoeld bedje met een dekentje erover. Iedereen was heel lief voor haar. Ze werd behandeld alsof ze een levend kindje was. Een verpleegkundige kwam kijken of ze nog lekker lag. Dat was heel fijn. We mochten Emily ook zo vaak oppakken en knuffelen als we wilden. Al moesten we er wel rekening mee houden dat hoe kouder ze was, hoe mooier ze zou blijven. We hebben Emily vervolgens mee naar huis genomen in een mandje. Daar hebben we een week van haar mogen genieten.

Die week voordat Emily begraven zou worden, was heel mooi en intensief. Ik wilde zo veel mogelijk met haar doen. Herinneringen maken. Onze naaste familie en vrienden zijn allemaal langs geweest. Ook zij moesten kennismaken met onze mooie dochter. De opa's en oma's hebben haar vastgehouden en sommige vrienden ook. Het was fijn om die week voor haar te kunnen zorgen. Ik heb voorgelezen, liedjes gezongen, we hebben met haar gedanst en geknuffeld. Ik heb ook haar luier verschoond, want dat wilde ik als haar moeder zo graag een keer voor haar doen. De nacht voor haar begrafenis was voor mij het meest verdrietige moment. Ik besepte dat ik haar na die vrijdag niet meer vast kon houden. Dat ik haar nooit meer kon knuffelen. Nooit meer een boekje kon voorlezen. Ik ging met haar in haar kamer zitten en heb haar heel lang in mijn armen gehouden. Ik heb vreselijk gehuild. Het besef dat ik mijn kind niet langer bij me kon hebben, was ondraaglijk.

CAROLINE:
'Ik heb nog nooit zo trots rondgelopen als de eerste keer toen we met Lynn naar buiten gingen. Dat hebben we met Emily niet kunnen doen...'

Op vrijdag 1 mei 2015 is Emily begraven op een begraafplaats vlak bij ons huis. We hebben een mooie dienst gehouden en liedjes voor haar gedraaid. Onder meer *Het land van je oogjes dicht* van Woezel en Pip en *Magic* van Coldplay. Arjen heeft verteld over alle dingen die hij als vader zo graag met haar had willen doen en ik heb een boekje voorgelezen: *Raad eens hoeveel ik van je hou*. Mijn beste vriendin zou het van me overnemen als het niet zou lukken, maar gek genoeg haalde ik toch ergens kracht vandaan. Ik deed het voor Emily. Ik wilde haar bedanken, want zij heeft van mij een moeder gemaakt. Na de begrafenis zijn we naar huis gegaan en hebben we met onze vrienden en familie geborrelt en beschuit met muisjes gegeten. Dat hadden we die hele week nog niet gedaan. De oorzaak van haar dood is nooit gevonden. Omdat Emily niet geleefd heeft, staat ze niet geregistreerd in de BRP, Basisregistratie Personen. Dat vind ik heel jammer en ook heel krom. Als ouder ben je wel verplicht om je kind te laten cremen of begraven, maar verder wordt het niet erkend. Daarmee lijkt het of ze niet heeft bestaan. Terwijl ze er wel is geweest en nog steeds is, maar dan met een plekje op de begraafplaats en in ons hart."

Opnieuw zwanger

"Arjen en ik hebben bewust besloten om na de geboorte van Emily geen anticonceptie te gebruiken en maar te zien wat er zou gebeuren. Een tweede kindje was heel erg welkom. Natuurlijk niet om Emily

te vervangen. Zij zal altijd onze oudste dochter zijn. Want ook al had ik geen kind om voor te zorgen, ik was wel moeder geworden. Vorig jaar juli was ik opnieuw zwanger. Ik probeerde heel bewust te genieten van de zwangerschap, maar het was een vreselijk spannende periode. Elke twee weken mocht ik naar de gynaecoloog voor controle en dan waren we weer gerustgesteld. Maar nooit voor lang, want wie zei me dat de baby tien minuten later ook nog leefde? De nachten waren het ergst. Er is nog even aan gedacht om de baby te halen voor die cruciale moment van 36 weken en een dag. Maar omdat we ons kind een goede start wilden geven, hebben we gewacht tot 37 weken. In die laatste week was er elke dag een vriendin bij me, zodat ik afleiding had. Ook mocht ik extra vaak naar het ziekenhuis voor controle. Ik ben die week ook vaak naar het grafje van Emily geweest en heb ervoor gezorgd dat het er heel mooi uitzag met verse plantjes. Ik wilde extra goed voor haar zorgen, wilde niet dat zij dacht dat ik haar zou vergeten."

Prachtig mooi meisje

"Met 37 weken is Lynn Emma geboren, op 16 maart 2016. Een prachtig mooi meisje. We genieten volop van haar. Ik heb nog nooit zo trots rondgelopen als de eerste keer dat we met haar in de kinderwagen naar buiten gingen. Dat hebben we met Emily niet kunnen doen. In ons huis hangen veel foto's, van Lynn én Emily. We gaan Lynn later ook veel over haar zus vertellen. Op die manier blijft Emily een plaats innemen in ons gezin. Ze heeft ook een eigen plekje in ons huis met foto's, een mandje met alle kaarten en andere herinneringen. Door Lynn verdwijnt het verdriet om Emily niet. Misschien wordt het er zelfs wel sterker door. Want wat we nu met Lynn beleven, hadden we ook zo graag met Emily gedaan." ♥

'We gaan Lynn later veel over haar zus vertellen, zo houdt Emily een plekje in ons gezin'

Baby's die net als Emily levenloos worden geboren, worden in Nederland niet bijgeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP). De ouders krijgen geen geboorteakte, alleen een sterfteakte. Baby's die één minuut na de geboorte overlijden, worden wel bijgeschreven in de BRP. Columnist Roos Schlikker, Natasja Geyteman en Jeannette Rietberg (auteur van het boek *Altijd een kind te kort*), alle drie moeder

van een doodgeboren kind, vinden dit onterecht en hebben daarom een petitie ingediend bij minister Ronald Plasterk. Hiermee hopen ze te bereiken dat doodgeboren kinderen worden erkend en zichtbaar worden in de administratieve systemen van de overheid. Er zijn ruim tachtigduizend handtekeningen ingediend. Het ministerie van Binnenlandse Zaken onderzoekt momenteel de mogelijkheden.